

ארבעת הנרות

ארבעה נרות דלקו לאיטם. הכול סביב כה שקט, אפשר היה לשמוע לחשם.
אמר הנר הראשון: "אני 'השלום'! מעטים מדי עושים מעט מדי לקיומי, אני חש שקיצי קרב."
ולהבתו דעכה לאיטה עד שנפחה נשמתה...

אמר הנר השני:

"אני 'אמונה'! לדאבוני הרב מסתדרים היום בלעדי. אינני מוצא הצדקה כלשהי שאוסיף לדלוק עד
סופי." כשסיים הנר את דבריו רוח קלה כיבתה אותו ולא יסף עוד...

הנר השלישי חיכה בסבלנות לתורו ואמר בצער:

"אני 'אהבה'! אין בי עוד כוח להוסיף ולדלוק. האנושות חדלה להעריך נכונה את חשיבותי. האנשים
הפסיקו לאהוב אפילו את הקרובים להם ביותר."
מיד לאחר שסיים לומר את דבריו נפח את אורו...

לפתע...

כנס לחדר ילד, הבחין בשלושת הנרות הכבויים.
"אתם אמורים לתת מאורכם עד כלותכם." אמר הילד ולא הצליח לעצור את פרץ דמעותיו.

ואז אמר הנר הרביעי:

"אל חשש פעוטי, כל עוד דולק אני שנינו נצליח לשוב ולהצית את הנרות הכבויים, אני 'התקווה'!"
בעיניים בוהקות, לפת הילד בנר התקווה והצית את הנרות הכבויים.
להבת התקווה אסור לה שתכבה לעולם.
כל אחד מאתנו מחויב להתמיד ולטפח - תקווה, אמונה, שלום ואהבה!!!